

РЕШЕНИЕ

№ 21832

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8279** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

С Решение № 25/03.01.2020 г., по адм. дело № 7753/2019 г. 64^{-ти} състав на Административен съд София – град е отменил по жалба от С. С. Д. - гражданин на С. издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Б. ОТКАЗ за издаване на виза, от 10.6.2019 г. Съдебното решение е отменено с Решение № 32/15.06.2020 г. на ВАС, по адм. дело № С-8/2020 г. и на 20.08.2024 г. делото е върнато на АССГ за ново разглеждане от друг състав.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява и не е представляван от редовно упълномощения адвокат П. Й. А.. С молба от 11.10.2024 г. адвокатът е заявил искане за присъждане на разноски.

Ответникът не е представляван. На 18.10.2024 г. е представена от пълномощник с юридическо образование писмено становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата и при съобразяване с мотивите на касационното съдебно решение, намира следното.

Съдът е бил сезиран с жалба от С. Д. - гражданин на С., против издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Б. ОТКАЗ за издаване на виза, от 10.6.2019 г., по заявление за издаване на виза „Д“, № BEG19000078V, подадено на 07.03.2019 г. С жалбата се твърди засягане на „основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека“, по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, като

следва да се разбира Конвенция за защита на правата на човека и на основните свободи, каквото е коректното наименование.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Процесуалната допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят твърди съвместно съжителство с българския гражданин С. М., с която имат две деца. Това позоваване кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

Установява се от доказателствата, че жалбоподателят – гражданин на С. е заявил на 07.03.2019 г. пред Посолството на РБ в Б. повторно желание да получи „виза D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като е представил съответно изискуеми документи. По предходно заявление от 09.11.2017 г. е постановен отказ, който е отменен с Решение № 7550/13.12.2018 г. на АССГ, по адм. дело № 4679/2018 г. По процесното заявление от 07.03.2019 г., видно от представено копие (л. 50 от делото) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ и с мотиви: „след съгласувателна процедура е на лице информация, че апликантът може да постави в опасност сигурността и интересите на Българската държава“. Преди постановяване на този отказ административният орган е изискал становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, за целите на заявлението от 07.03.2019 г. Становището на ДА „НС“ е било отделено в специален том с ниво на класификация „поверително“ и именно то съдържа информация за апликанта, кореспондираща с извода, че „може да постави в опасност сигурността и интересите на Българската държава“. Становището на ДА „НС“, според Удостоверение, изх. № С-24/31.10.2024 г., подписано от председателя на Административен съд София – град е унищожено с протокол от 01.04.2024 г., на основание чл. 121, ал. 1, т. 2, ал. 6 и ал. 7 ППЗЗКИ, вр. чл. 120 от същия правилник. Удостоверението е приложено в настоящото дело. Съдържанието на становището от ДА „НС“ е възпроизведено от 64^{-ти} състав на АССГ в отмененото съдебно решение и за настоящия съдебен състав няма съмнение, че ДА „НС“ се е противопоставила да бъде издадена виза на жалбоподателя. До приключване на устните състезания по настоящото дело не са постъпили доказателства за нови факти и/или за промяна на вече установените, с оглед чл. 142 АПК.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от Г. Н. Х. - консулско

длъжностно лице в Посолството на РБ, в Б.. На него посланикът е възложил (заповед на л. 72, с оглед и Заповед № 95-00-254/03.11.2011 г. на министъра на МВнР (л. 71) и предвид чл. 9г ЗЧРБ) да съставя и издава формулярите по образец - чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Поради това Съдът приема, че издателят на процесния отказ е бил материално компетентен да се произнесе по заявлението от 07.03.2019 г.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ: „отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. В изключителната компетентност на ДА „НС“ е установяването на обстоятелства, свързани с националната сигурност и оценяването им, с цел защита на тази сигурност (чл. 2, ал. 1, чл. 4, чл. 41, ал. 1 и ал. 3 ЗДАНС). Административният орган, оправомощен да се произнася по заявления за издаване на визи е задължен да се съобрази със съответното становище на Агенцията, като не може да оценява и коментира факти, послужили като основание за издаване на конкретното становище. Проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанието по т. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, след като се съобразил със становището на ДА „НС“. Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. В конкретния случай, ако се приеме че е на лице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което е допустима по изключение, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 16.06.2019 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Б. отказ съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК. Отказът е постановен, след правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ.

Жалбата подлежи на отхвърляне. В съдебното производство по адм. дело № 7753/2019 г. юрисконсултът – пълномощник на ответника не е заявил искане за юрисконсултско възнаграждение. В съдебното заседание пред касационния съд юрисконсултът, като пълномощник на касатора е претендирал възстановяване на разноските за държавна такса, за касационно обжалване, в размер на 70 лева. Това искане е основателно (чл.

226, ал. 3, вр. чл. 143, ал. 3 АПК) и жалбоподателят следва да бъде осъден за тази сума.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 226 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от С. С. Д. - гражданин на Република С., против издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Б. ОТКАЗ за издаване на виза, от 10.6.2019 г., по Заявление № BEG19000078V, от 07.03.2019 г.

ОСЪЖДА С. С. Д. - гражданин на Република С., [дата на раждане] в [населено място] да заплати на Министерството на външните работи на РБ държавната такса за касационно обжалване на Решение № 25/03.01.2020 г., по адм. дело № 7753/2019 г., по описа на Административен съд София – град, в размер на 70 лв. (седемдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: